

> Escalada bèlica al Pròxim Orient
Olmert promet combats fins que arribi la força internacional. L'Exèrcit israelià mata 19 civils libanesos, i HezboHà llança 230 katiixes. ►INTERNACIONAL 18

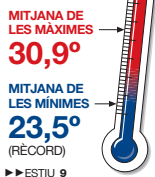
> Augment dels contractes indefinits
La reforma laboral permet la firma de 168.285 contractes fixos en un mes. ►ECONOMIA 24

> Dos nous casos de violència masculista
Dos agressors se suïciden a Gran Canària i Granada després de matar les parelles. ►COSES DE LA VIDA 32

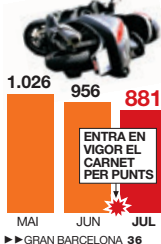
> Pendants de Ronaldinho
El Barça desconeix el possible interès del Milan per l'estrella i el brasiler guarda silenci. ►ESPORTS 48

Temperatura mitjana del juliol del 2006

Dades de l'observatori de l'aeroport del Prat (INM)

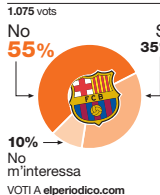

Accidents de trànsit a BCN

Contra el traspàs de Ronaldinho

¿El Barça hauria de traspasar Ronaldinho si el Milan paga 100 milions?

17 € x quilo*

TURBOT GALLEC

És el peix burgès de Günter Grass. Se'n poden trobar poques peces i de mida mitjana. Prepari'l al forn amb patates.
*MERCAT DE LA BOQUERIA

La Sort

ONCE >2 AGOST
09.791

BONOLOTO >2 AGOST
2-4-8-15-26-44
C:30 R:7

TRIO >2 AGOST
772

LOTTO 6/49 >2 AGOST
5-6-8-23-33-46
C:3 R:7 J:430862

►DIA AL DIA 39

el Periódico

www.elperiodico.com

Edicions Primera Plana, S.A. Atenció al lector. Tel 902 100 575. Subscripcions Tel. 93 484 66 76 i 93 484 66 77. Club del lector Tel. 902 100 575. Edicions Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXI. Número 9.869. D.L.: B 36.860-1978

ISSN 1578-746X

CUPÓ BASCA
09/08/06

L'entrevista del rodamón (4)

Josep Maria Romero

Escriptor i viatger

«Els avions falsegen l'emoció del viatge»

XAVIER MORET

A Josep Maria Romero (Barcelona, 1956) l'apassionen els viatges. Es va llançar a la carretera amb només 17 anys, i als 19 va quedar marcat per un llarg viatge a l'Índia. A l'hora de trobar el seu lloc en la societat, va optar per una professió, la de guia, que li permet disposar de diversos mesos lliures a l'any per viatjar. El 2001 va voler recuperar l'emoció del viatge en estat gairebé pur donant la volta al món sense agafar cap avió. Va trigar catorze mesos, i està ultimant un llibre sobre aquella experiència.

–El seu primer gran viatge va ser a l'Índia.

–Tenia 19 anys quan, portat pel corrent de l'època, vaig iniciar un llarg viatge per terra cap a l'Índia, en tren i en autobús. La ignorància del lloc

al qual em dirigia era absoluta. Ni portava mapes ni guies ni res. I no em preocupava. El que m'interessava realment era ajuntar-me amb els meus, amb el rotllo hippy. Aquell viatge va ser com un conte. Vaig anar amb un amic fins a l'Iran, l'Afganistan, el Pakistan, l'Índia... i així fins a Pondicherry, al sud d'aquest últim país, que ha quedat per a mi com un referent sentimental. Quan penso en la felicitat, penso en la platja de Pondicherry quan tenia 19 anys. Vivíem en una cabanya i em deia: ¿com pots ser tan feliç només amb un dòlar al dia?

–El 2001 va voler repetir aquell viatge. ¿Com va anar?

–Al complir-se els 25 anys vaig sentir la necessitat de reviuir experiències similars i de reflexionar sobre el pas del temps. Volia repetir el mateix viatge fins a l'Índia i continuar després fins a completar la volta al món. Però quan estava a punt de sortir va arribar l'11-S, amb l'atemptat de les torres bessones, i vaig veure que no era segur anar per terra

fins a l'Índia. Tenia clar, però, que no volia agafar avions, ja que per a mi falsegen l'emoció del viatge. Vaig decidir, doncs, plantejar el viatge al revés. Vaig buscar un vaixell de càrrega que sortís de Barcelona cap al Brasil i que acceptés passatgers, em vaig embarcar amb el mínim i va començar un llarg viatge que va durar catorze mesos.

–¿Va ser el mateix?

–Mai és igual, però tants anys després la filosofia era la mateixa. Vaig comprovar que ja estic cansat de veure monuments. Les guies se'm fan repetitives i no m'emociona contemplar trossos d'atuals de terrissa en un museu. Però vaig tornar a sentir l'emoció del viatge pel viatge, en aquest cas sempre cap a l'oest. Vaig travessar el Brasil en autobús fins al Perú i després em vaig embarcar cap a Panamà. Un cop allà, vaig trobar un vaixell que em va portar fins a la Polinèsia i Austràlia, i després de travessar l'illa, a Darwin vaig trobar un veler que em va portar a Indonèsia i a Tailàndia. Després vaig saltar a

Laos i a la Xina, i vaig acabar tornant a Europa a bord del transsiberià.

–Un llarg viatge.

–Des del punt de vista de l'organització, el més complicat era trobar els vaixells. Jo anava sense presses, amb la mentalitat del viatge de rodalles: sense cap reserva i agafant autobusos o trens locals, però les barreres eren els oceans. Els avions s'han menjat les línies marítimes i havia de buscar, a internet, vaixells de càrrega que admetessin passatge. No va ser fàcil, però va sortir bé.

–¿Quins van ser els moments més difícils?

–Al Brasil van atacar l'autobús en què viatjava: van bloquejar la carretera amb pedres i ens van assaltar a punta de pistola, com a l'Oest.

–¿Va connectar amb l'esperit de fa vint-i-cinc anys?

–Vaig tornar coneixent-me millor i recuperant les sensacions que et dona un llarg viatge. M'agrada anar en un vehicle i veure com va passant el món per la finestreta. És una metàfora de la vida. Donar la volta al món et dona una visió global i pots veure que tot està relacionat.

–¿Han canviat molt els viatges?

–Internet és un canvi important, per descomptat. I la globalització. No penso que sigui necessàriament dolenta, però s'ha de gestionar bé. Les idees sobre els altres cada vegada són més simplistes i amb dos adjectius ens ventilem qualsevol país.

–En un viatge anterior, se'n va anar a l'Antàrtida en veler, tal com explica a El jardí de hielo (Joventut).

–El món del gel m'atreia, però sabia que era molt difícil anar fins allà en pla motxiller. No havia navegat mai, però així que em van proposar apuntar-me a l'expedició com a cuiner, no vaig dubtar. Va ser un viatge extraordinari, tot i que vaig passar mals moments al cap d'Hornos.

–Acaba de publicar Mort al Sahel (Acteon), una novel·la ambientada a l'Àfrica negra. ¿Per què no un llibre de viatges?

–Volia escriure sobre una part d'Àfrica que em va impactar molt i vaig trobar que en aquest cas amb la novel·la podia aportar un nivell de dramatismes més impactant que el que dona la no-ficció.

–¿Té algun viatge en perspectiva?

–Tornaré a Laos, un país on em sento molt a gust, però en aquests moments tinc més ganes d'escriure que de viatjar. ■

Set x set

JOAN OLLÉ

VERMELL I NEGRE

Als calendaris hi ha moltes dates en negre i algunes en vermell, que vol dir festa. En tinc dos a la mà, de dos països diferents. En alguns casos coincideixen –els diumenges no tenen pàtria– però en altres, cadascú va a la seva.

Reconec i comparteixo algunes de les grans dates que em proposen, però me'n sobren i me'n falten. S'han descuidat, per exemple, el dia que va néixer el meu fill i el que va morir el meu pare. O el dia que ens vam conèixer. Si cada col·lectivitat pot decidir què celebra i què plora, ¿per què no anem una mica més enllà i personalitzem els calendaris? Dies d'afers personals, com en diuen a la feina.

¿Quin sentit té poder-se llevar tard el dia de la Immaculada Concepció, expressió que tot ginecòleg desaprovaria, i no festejar, quedant-nos tot el dia entre els llençols, el primer cop que vam estimar i vam ser estimats? ¿Per què commemorar la mort i resurrecció d'un Messies que potser no és el nostre i no la mort d'un amic o el renèixer d'un amor? Per a més d'un dia més feliç de la seva vida és el del divorci, i el més trist, el de la mort del seu gos. I tenen tot el dret de tenir-los de color vermell.

Com hauríem de tenir tot el dret de canviar, com si fossin cromos, en 14 d'abril o de juliol per un 20-N o 11-S: la llei de la memòria històrica feta a la mesura de cadascú. Una Constitució com cal hauria de garantir el dret dels ciutadans a constituir-se en amos i senyors de les seves efemèrides personals, en lloc de ser tristes joguines de corda que toquen el timbal perquè diuen que avui toca.

Proposo com a Festa Nacional la Nit de Reis. O el Carnestoltes.